

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про закриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень законів України „Про пенсійне забезпечення“, „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“, „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“, „Про державну службу“, „Про судову експертизу“, „Про Національний банк України“, „Про службу в органах місцевого самоврядування“, „Про статус народного депутата України“, „Про дипломатичну службу“, „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“, „Про Кабінет Міністрів України“, „Про прокуратуру“, „Про наукову і науково-технічну діяльність“, а також Положення про помічника-консультанта народного депутата України, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 13 жовтня 1995 року № 379/95–ВР

м. К и ї в
23 січня 2018 року
№ 2-уп/2018

Справа № 1-21/2018

Велика палата Конституційного Суду України у складі суддів:

Кривенка Віктора Васильовича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича – доповідача,
Касмініна Олександра Володимировича,
Колісника Віктора Павловича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Тулицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула на пленарному засіданні справу за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 85 Закону України „Про пенсійне забезпечення“ від 5 листопада 1991 року № 1788–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 3, ст. 10) (далі – Закон № 1788), частини першої статті 58 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–XII (Відомості Верховної Ради Української РСР, 1991 р., № 16, ст. 200) (далі – Закон № 796), частини першої статті 54 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399) (далі – Закон № 2262), частини четвертої статті 37 Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–XII (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490) (далі – Закон № 3723), другого речення частини другої статті 18 Закону України „Про судову експертизу“ від 25 лютого 1994 року № 4038–XII (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 28, ст. 232) (далі – Закон № 4038), другого речення частини першої статті 64 Закону України „Про Національний банк України“ від 20 травня 1999 року № 679–XIV (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 29, ст. 238) (далі – Закон № 679), четвертого речення частини сьомої статті 21 Закону України „Про службу в органах місцевого самоврядування“ від 7 червня 2001 року № 2493–III (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 33, ст. 175) (далі – Закон № 2493), абзаців сьомого – дев’ятого частини дванадцятої статті 20 Закону України „Про статус народного депутата України“ від 17 листопада 1992 року № 2790–XII (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 3, ст. 17) (далі – Закон № 2790), другого речення частини першої статті 29 Закону України „Про дипломатичну службу“ від 20 вересня 2001 року № 2728–III (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 5, ст. 29) (далі – Закон № 2728), абзаців другого – четвертого частини першої статті 47 Закону України „Про

загальнообов'язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 49–51, ст. 376) (далі – Закон № 1058), другого речення частини першої статті 57 Закону України „Про Кабінет Міністрів України“ від 27 лютого 2014 року № 794–VII (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 13, ст. 222) (далі – Закон № 794), абзаців першого – третього частини п'ятнадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) (далі – Закон № 1697), третього речення абзацу першого частини вісімнадцятої статті 37 Закону України „Про наукову і науково-технічну діяльність“ від 26 листопада 2015 року № 848–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 3, ст. 25) (далі – Закон № 848), а також частини шостої статті 1.1 Положення про помічника-консультанта народного депутата України, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 13 жовтня 1995 року № 379/95–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 37, ст. 283) (далі – Положення) в редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (далі – Закон № 213) та Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII (далі – Закон № 1774).

Заслухавши суддю-доповідача та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Народні депутати України звернулися до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають частині другій статті 8, частині п'ятій статті 17, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 24, частині першій статті 46, статті 64 Конституції України (є неконституційними), положення частини четвертої статті 85

Закону № 1788 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, частини першої статті 58 Закону № 796 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, частини першої статті 54 Закону № 2262 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, частини четвертої статті 37 Закону № 3723 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, другого речення частини другої статті 18 Закону № 4038 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, другого речення частини першої статті 64 Закону № 679 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, четвертого речення частини сьомої статті 21 Закону № 2493 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, абзаців сьомого – дев'ятого частини дванадцятої статті 20 Закону № 2790 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, другого речення частини першої статті 29 Закону № 2728 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, абзаців другого – четвертого частини першої статті 47 Закону № 1058 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, другого речення частини першої статті 57 Закону № 794 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, абзаців першого – третього частини п'ятнадцятої статті 86 Закону № 1697 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, третього речення абзацу першого частини вісімнадцятої статті 37 Закону № 848 в редакції Закону № 213 та Закону № 1774, частини шостої статті 1.1 Положення в редакції Закону № 213 та Закону № 1774.

2. Конституційний Суд України, вирішуючи питання про закриття конституційного провадження у справі, виходить з такого.

Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій“ від 3 жовтня 2017 року № 2148–VIII внесено зміни, зокрема, до частини четвертої статті 85 Закону № 1788, частини першої статті 58 Закону № 796, частини першої статті 54 Закону № 2262, частини четвертої статті 37 Закону № 3723, другого речення частини другої статті 18 Закону № 4038, другого речення частини першої статті 64 Закону № 679, другого речення частини першої статті 29 Закону № 2728, абзаців другого – четвертого частини першої

статті 47 Закону № 1058, другого речення частини першої статті 57 Закону № 794, частини шостої статті 1.1 Положення, а також викладено у новій редакції частину сьому статті 21 Закону № 2493, частину дванадцятую статті 20 Закону № 2790, статтю 37 Закону № 848.

У підпункті 12 пункту 11 § 1 розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII статтю 18 Закону № 4038 викладено в новій редакції.

Згідно з частиною четвертою статті 63 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Велика палата Конституційного Суду України закриває конституційне провадження у справі, якщо під час пленарного засідання будуть виявлені підстави для відмови у відкритті конституційного провадження, передбачені статтею 62 цього закону.

Відповідно до пункту 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі є втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

Отже, конституційне провадження у цій справі підлягає закриттю Конституційним Судом України на підставі пункту 5 статті 62, частини четвертої статті 63 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 32, 35, 62, 63, 65, 66, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Закрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції

України (конституційності) частини четвертої статті 85 Закону України „Про пенсійне забезпечення“ від 5 листопада 1991 року № 1788–XII, частини першої статті 58 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–XII, частини першої статті 54 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII, частини четвертої статті 37 Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–XII, другого речення частини другої статті 18 Закону України „Про судову експертизу“ від 25 лютого 1994 року № 4038–XII, другого речення частини першої статті 64 Закону України „Про Національний банк України“ від 20 травня 1999 року № 679–XIV, четвертого речення частини сьомої статті 21 Закону України „Про службу в органах місцевого самоврядування“ від 7 червня 2001 року № 2493–III, абзаців сьомого – дев’ятого частини дванадцятої статті 20 Закону України „Про статус народного депутата України“ від 17 листопада 1992 року № 2790–XII, другого речення частини першої статті 29 Закону України „Про дипломатичну службу“ від 20 вересня 2001 року № 2728–III, абзаців другого – четвертого частини першої статті 47 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV, другого речення частини першої статті 57 Закону України „Про Кабінет Міністрів України“ від 27 лютого 2014 року № 794–VII, абзаців першого – третього частини п’ятнадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII, третього речення абзацу першого частини вісімнадцятої статті 37 Закону України „Про наукову і науково-технічну діяльність“ від 26 листопада 2015 року № 848–VIII, а також частини шостої статті 1.1 Положення про помічника-консультанта народного депутата України, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 13 жовтня 1995 року № 379/95–ВР в редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII

та Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ